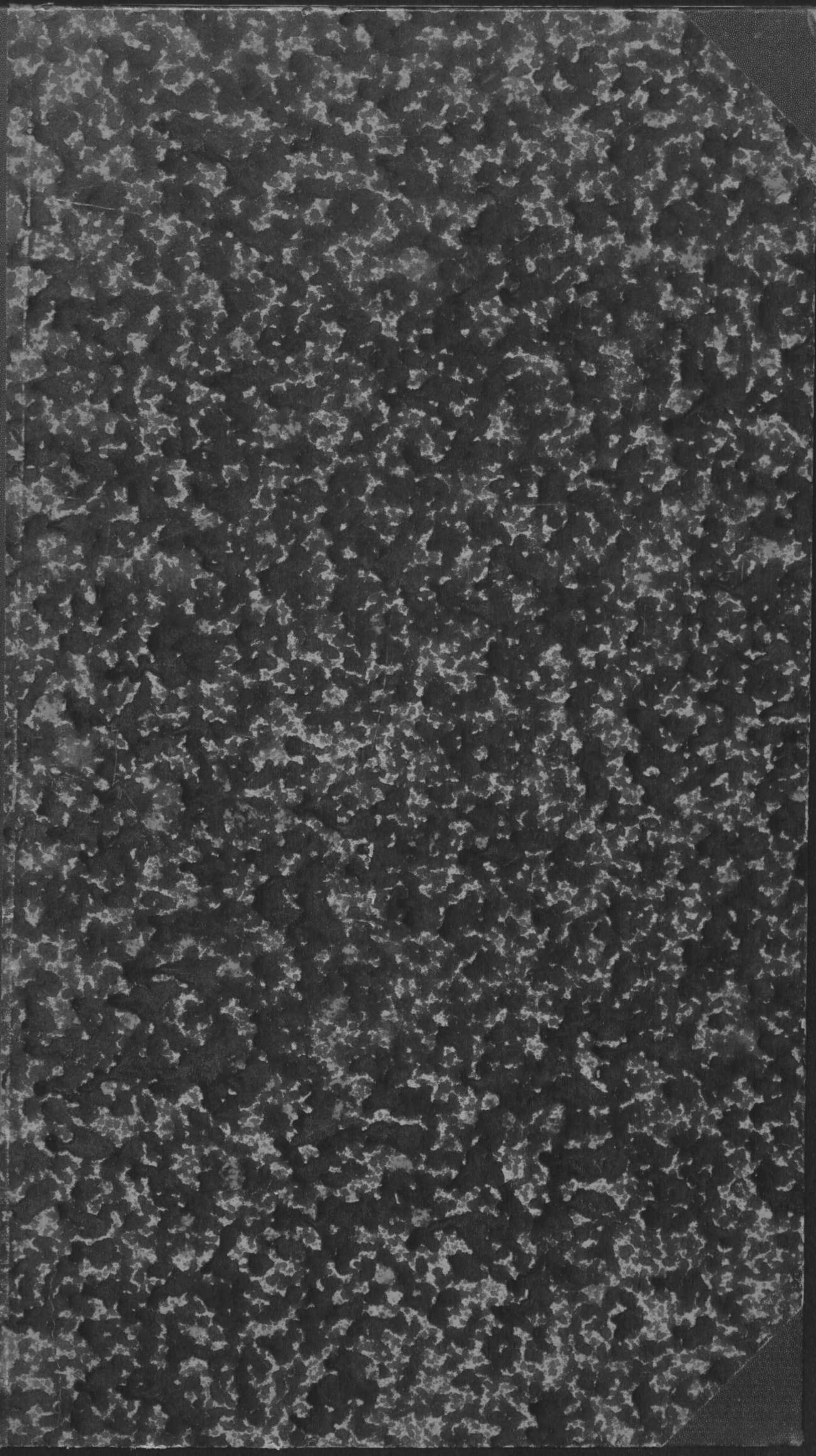

V.V.
K. 835
Pl. A

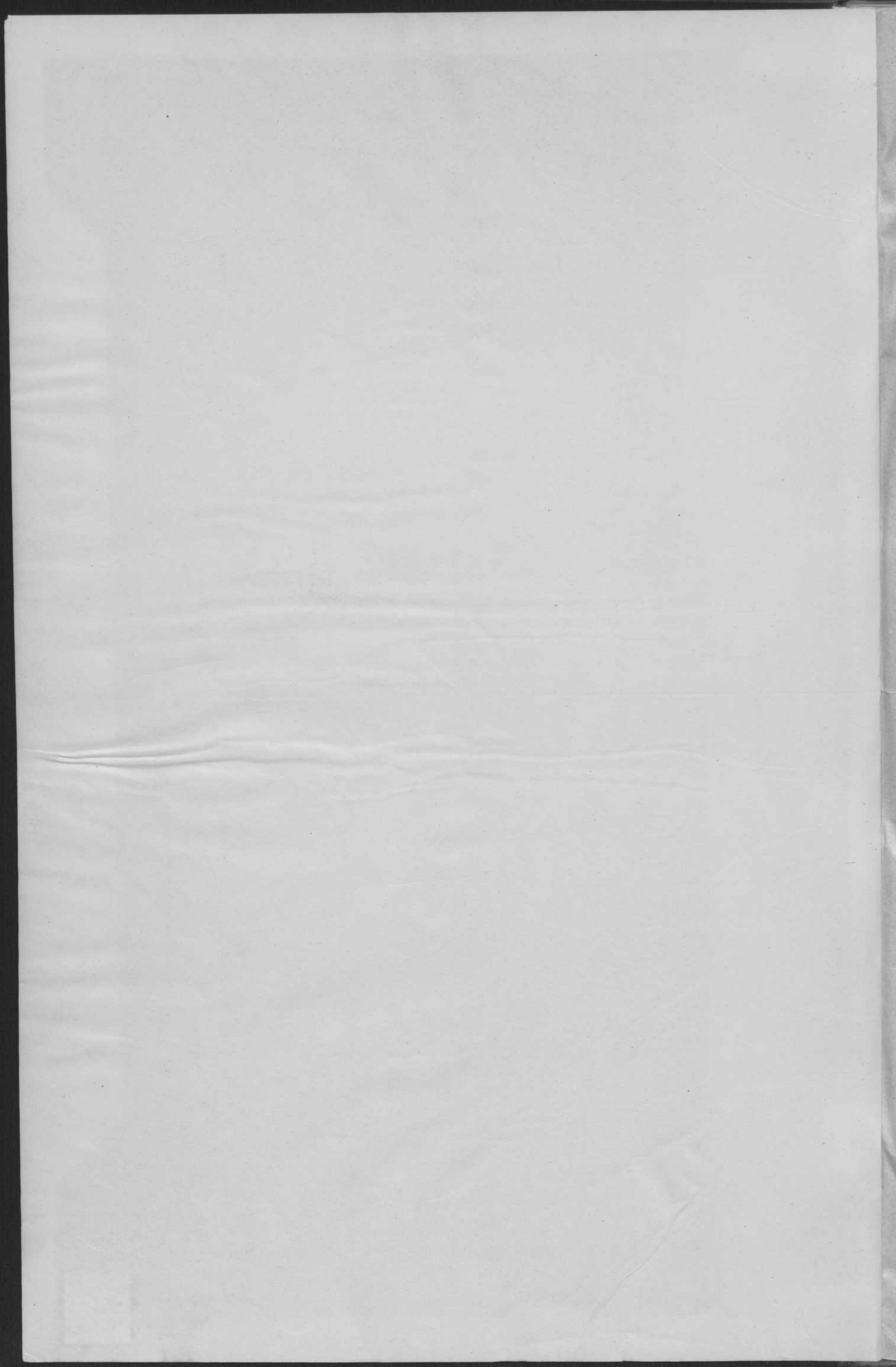

Doc 2/31

V.V.
~~K. 838~~
~~Pl. A~~

TRT 935

TRT
(tresor)
935

426

DELFTSCH STUDENTENNIENWEEKBLAD.

ORGAAN VAN DE DELFTSCHE
STUDENTEN FEDERATIE EN VAN
DE CENTRALE COMMISSIE VOOR
— STUDIEBELANGEN —

REDACTEUREN: C. A. BAUDUIN ♦ A. A. STHEEMAN
F. J. M. BOURDREZ ♦ M. H. K. FRANKEN ♦ A. A.
BREVET ♦ MEJ. C. A. A. F. GOEMANS

Dit blad verschijnt des Vrijdags, behalve in de vacantiën. ♦ Begin van den jaargang 1 October. ♦ Abonnement f 5.25 per jaar. Advertentiën 30 cents per regel. ♦ Inzendingen te bezorgen vóór Maandagmiddag 4 uur aan het Redactieadres Koornmarkt 62. UITGAVE EN ADMINISTRATIE: UNIVERSITEITS-BOEKENCENTRALE, HERTOG GOVERTKADE 8, DELFT GEDRUKT BIJ DE TECHNISCHE BOEKHANDEL & DRUKKERIJ J. WALTMAN JR

DERDE JAARGANG — No. 1.

VRIJDAG 5 OCTOBER 1923.

Exemplaren van het Lustrum-nummer van het D. S. W. zijn tot een beperkt aantal à 25 cents verkrijgbaar bij de Universiteits Boekencentrale en op de Bibliotheek van de Sociëteit „Phoenix”.

INHOUD: Redactioneel. — D. S. C.: Bibl. Soc. Phoenix. — Gedachten en Gedichten: Esmeraldus; Fragmenten uit een Reisdagboek; Heeft een dronken Mijnbouwer, enz. — Boekbespreking. — Studiebellingen. — Technische Hoogeschool: Aanvang colleges en oefeningen; Uitslag examens; Mededeelingen. — Correspondentie. — Feuilleton: Daniël het Weeskind, VII.

REDACTIONEEL

Wij staan weer, zooals in October gebruikelijk is, aan het begin van den nieuwen jaargang, en wij willen met de goede gewoonte om het eerste nummer met een kleine introductie in de wereld te sturen niet breken. En een introductie is wellicht noodig bij de eerste-jaars, die voor het eerst sinds langen tijd in bescheidener aantal de poorten der T. H. zijn komen binnen vloeien. Velen van hen zullen zich vreemd voelen door de plotselinge overgang van het huiselijk leven naar het vrije studentenbestaan en ongetwijfeld verlangend zijn om de stroomingen in de studentenwereld te leeren kennen. En een middel om met alle stroomingen in contact te komen en ook vrij eventueel eigen meeningen te uiten en andermans meeningen te bestrijden, wordt door en in het D. S. W. geboden. In het D. S. W. ontmoeten elkaar het Corps, de D.V.S.V., de Bond en de Nihilisten, en al zijn die ontmoetingen niet altijd aangenaam, dit kan o.i. geen kwaad. Door elkanders feilen te belichten heeft men een middel om dichter tot het ware te naderen. Niets is zoo nuttig als onderlinge gedachtenwisseling, maar daarvoor is het noodig dat die gedachten geuit worden en daarom doet de Redactie een beroep op allen om dit te doen.

Het uiterlijk van het D. S. W. is sinds het Lustrumnummer veranderd. Wij stellen ons voor in de toekomst deze verandering te handhaven. Wij zijn verder eenige belangrijke manuscripten machtig geworden, zoodat voor boeiende feuilletons gezorgd is. De rubriek „Boekbespreking” zal verder de speciale aandacht van de Redactie hebben. — Ten slotte nog een woord tot de eerste-jaars, en ook tot anderen die niet geabonneerd mochten zijn. Abonneert U. Hoe meer abonné's, hoe beter D. S. W. En met den wensch dat het aantal abonné's aanzienlijk mag toenemen eindigen wij.

REDACTIE.

DELFTSCH STUDENTEN CORPS.

Bibliotheek Sociëteit Phoenix.

NIEUW AANGESCHAFTE BOEKEN.

I. Nederlandsch.

Knut Hamsun. — Hoe het groeide. (Uit het Noorsch).
— Kinderen van hun tijd. (Uit het Noorsch).

II. Fransch.

Georges Duhamel. — Le Miracle.
Michel Corday. — Les „Hauts Fourneaux”.
Abel Hermant. — Le Suborneur.

V. Letterkunde.

August Vermeylen. — Van Gezelle tot Timmermans.
Florian-Parmentier. — Histoire de la Littérature Française de 1800 à nos jours.

VI. Geschiedenis.

W. G. de Bas e.a. — Gedenkboek 1898—1923.
W. F. G. Sijnders. — Gedenkschriften van Generaal von Moltke (1877—1916).
John Grand-Carteret. — Popold II. (Roi des Belses et des Belles).
Alexander Herzen. — Memoiren der Fürstin Daschkoff.

GEDACHTEN EN GEDICHTEN.

ESMERALDUS DE GEWELDIGE.

VIII. Grafrede bij het 75ste Lustrum van het D. S. C.

Gelijk een eenzaam man in somberen winterdag zijn jas ont-knoopte, een onbestemden blik wierp in het water ter eener zijde en op de straat ter anderer en met vastmoedigen tred zijn lichaam voorwaarts schoof in den richting van een plaats genaamd „de Bierkaai”, zoo is het thans mij gezind nu ik in weemoedige herdenking troosteloos staar op de kolommen van het D. S. W.

Waar zijn de schetterfanfares, ontlokt aan een jubelende pen, die in juichende zinnen zijn vreugd op deed klimmen aan den stijgenden drang van zijn enthousiasme!!

Waar zijn de sombere dreunen, klanken van ontsteltenis en erger, die hamerend in zakelijk verhoog een weg baande voor den duwenden druk van norsche ontevredenheid!!

Waar zijn de gladgevijlde, de glimmend polijste, betuigingen van waardeering, van hen, die vanuit hun standpunt dit alles zagen omgeven door den aureool van eigen belangrijkheid!!

Waar zijn de schuchtere ontboezemingen, angstig gepast in cirkel van bedeesde gedachten, die heimelijk een kluitje van smerige klei willen werpen in de keurig bedrukte D. S. W.-kolommen!!

Waar zijn de leutige lieden, die snaaksche gezegden doen paren aan bijtenden spot, waar zijn de geweldenaars die drom-

men van redenen verschieten boven het graf van het gestorven Lustrum.

Nooit zag ik een dergelijk feest zoo degelijk begraven. Als ware het niet meer, dan een de asch van een peukje sigaar, lichtzinnig terzijde geworpen, als ware het niet meer, dan een rafeltje aan een toch al versleten nachthemd, niet meer dan een turfje in het veen, of een pruimpje in den bongerd, zoo uitbundig wordt alles verzwegen, zoo hartgrondig schijnt alles vergeten. Zelfs in tijden van oorlog bewijst men den doode groter eer. Nu ben ik misschien wel toomeloos in mijn wenschen. Het is toch zeker wel voldoende, als van officieele zijden welwillend over het succes werd gesproken, waarmede de medewerkenden hun naarstigen arbeid zagen bekroond. Bovendien zoo iets loont zich zelf. Het is toch voldoende, dat de groote dagbladen bij de begrafenis aanwezig waren. Bovendien, ze waren geïnviteerd. Het is toch voldoende, dat de menschen hun laatste penningen offerden. Bovendien klopt de begroting, zelfs zonder hoofdelijken omslag. Wat blijft er meer te wenschen. Het Corps heeft zijn feest gepresteerd, leve het feest, leve het Corps, volgende maal weer wat anders.

Waarom dan nog meer te kwispelen met sierlijke staartzinnen, het feest heeft een nette burgerlijke hoogst fatsoenlijke begrafenis gehad, de kransen waren duur, de doode heeft zijn grafsteen en is bijgezet als nummer 15 bij de lange rij van andere feesten.

Gelijk het past aan de nabestaanden het leven van den gestorvene in bedekte en oorbare bewoordingen naar voren te halen, en uit dit leven te herdenken, datgene, wat niets met zijn werkelijke leven te maken had, en van dat leven te verzwijgen, datgene, wat den eigenlijken zin was van zijn streven, zoo ook waren de welgekozen woorden, waarmede onze dierbare afgestorvene onder de groene zooden gepoot werd, met den meer en meer gebruikelijken traan, die om aesthetische redenen in het huigje bleef steken. En allen, die erom heen stonden dachten aldus: Hij leefde, om door ons te worden begraven.

Men spreke aan den groeve niet over datgene, wat bereikt zou worden en liever ook niet over wat bereikt werd. Een korte mededeeling, dat het bereikt was, zij voldoende. Men spreke aan een baar niet over idealen, want ziet de man is dood, en het is onkiesch levende wenschen te paren aan verleden dingen. Men diene te mijden een woord te wijden aan het voortbestaan van zijn gesproken woorden en volbrachte daden, want velen gelooven niet in het Eeuwige Leven en het zou hun verdraagzaamheid op een te harden proef stellen. Men neme zwijgend een schop, en schuifele wat brokkige aarde in de zwarte groeve, dan peinzende men over het vergankelijke van deze wereld en over het onbestendige van eigen heerlijkheid, waarnaar men innerlijk gesterkt zich naar huis weer begeeft en met een voldaan gevoel alle waardigheid opbergt in het stoffige kistje, aldus begravinge ten tweede male, thans zijn eigen belangrijkheid en glorie.

DANIEL, HET WEESKIND

door
R. HANF.

VII.

Zoo was dan het uur geslagen, waarop café's en bioscopen hun levenden inhoud loosden in de straten, die nu zich vulden met den zwarten menschedrom. Gapend en met een leeg hoofd begaf men zich naar huis.

Ook Daniël liep in het gewoel, in gezelschap van den musicus. Zij hadden dien avond niet thuis kunnen blijven, toen door het open raam de geluiden van de straat naar binnen drongen. Nu waren ze veel te klaar-wakker om reeds terug te keeren. „We gaan naar Tante Kok”, stelde de musicus voor, en ze sloegen een zijstraat in, die naar een plein voerde aan de rand van een volksbuurt.

Het was er stil. Door de spleten der gordijnen viel hier en daar een streep licht over het trottoir. In de verte klonk gesmoord het geloop der huiswaartskeerenden; dichterbij echode het regelmatig gestap van twee agenten langs de huizen. Hier was de Bar de l'Espérance, alias „Tante Kok”, kenbaar aan de traditioneele roode lantaren.

Toen zij binnen traden staakten de vier aanwezigen hun kaartspel en wierpen een onderzoekende blik op de beide gasten. Tante Kok verrees en zette zich achter de bar, waar zij bleef tronen, sprakeloos als een antieke godin van den wellust. Zij was behalve eigenares ook een der attracties van haar établissement, vanwege haar geweldigen omvang. Verder waren er de „jonge-dames”.

Magdalena was niet mooi; zij trachtte de bezoekers voor zich te winnen met hartroerende verhalen, die zij putte uit de „Ge-

Misschien, dat een iemand van den doode getuigen zal: Hij was het leven wel waard. Dit laatste niet om te rekenen in een waardemeter van de Nederlandsche Bank.... Ik vrees echter, dat hij zijn zal „van onbevoegde zijde”.

Toen bovengenoemde man zijn jas had ontknoopt, bevond hij, dat het winter was. Hij liet daarom de Bierkaai aan een ander ter bevechting en ging naar huis, zeer tevreden over zijn handelwijze, die de inconsequenties van zijn pogingen zoo glashelder had aangetoond.

FRAGMENTEN UIT EEN REISDAGBOEK.

II.

De eerste kennismaking met Spanje was verre van aanlokkelijk. Daar was in de eerste plaats de loods. Al wapperde bij ons aan boord al een uur lang de loodsvlag, al werd ook alle stoom van den ketel verfloten, de heeren vertikten het de haven uit te varen. Ten eerste was hen de zee niet kalm genoeg, maar voornamelijk was het hen te veel werk. Eerst toen we tusschen de havendammen lagen en dus het moeilijkste werk achter den rug hadden, toe kwam het onoogelijke loodsbootje in allerijl op ons af. Reeds in de verte begon het geschreeuw en er werd met armen gezwaaid, alsof we het leven er dadelijk bij in zouden schieten, wanneer we niet wachtten, totdat de loods aan boord was.

Nu hadden we minstens de explicatie verwacht, waarom de loodsboot ons niet tegemoet was gekomen, maar hiervan gebeurde niets. Een klein onsmakelijk mannetje klom de brug op, keek ons allen zeer verbaasd aan, mompelde wat in 't Spaansch, de roerganger stootte eveneens een paar dergelijke klanken uit, waarop de loods met een dood onschuldig gezicht een sigaret begon te draaien, alsof dit nu de eigenlijke reden was, waarom hij aan boord was gekomen.

Wat een verschil met de Hollandsche loodsen. Dit was een klein verschrompeld kereltje met loerende oogjes en een ongemotiveerde gevoel van eigenwaarde, zonder boord, in een versleten pakje, ongeschoren en onsmakelijk. In Holland waren het stevige zeebonken, keurig in hun uniform, kalm en ten volle betrouwbaar. Dit manneke hoorde niet thuis op zee; hij had net een gezicht om kranten rond te brengen, maar omdat hij zeer waarschijnlijk in het bezit was van een vrouw, die behalve het huishouden en de opvoeding der kinderen, genoeg tijd had om dit baantje te kunnen behartigen, en daar kranten rondbrengen een zeer vermoeienden arbeid is, daarom was onze vriend zeker maar zeeloods geworden. Dat was ten minste iets waarbij je rustig kon blijven zitten, al lagen er ook dertig schepen voor de haven.

In het bootje, waarmee de loods gekomen was, zaten nog drie heeren, één aan het roer en twee, elk met een roeispaan. Uit

mengde berichten” van oude kranten. Elvira had het gemakkelijker; zij minachtte de mannen en wachtte kalm tot men haar naderde. Beiden waren nog tamelijk jong. En dan was er nog Baron Lehman. Hij was zeer oud en had een bijna eerwaardig uiterlijk. Misschien was hij eens getrouwd geweest en had een hooge positie bekleed; nu was hij vergeten door de wereld. Maar hij voelde het als zijn plicht, zich tot het einde toe voor te stellen, dat het leven hem vreugde bracht.

„Treedt nader, jeugdige zoekers naar geluk!” riep hij den vrienden toe, terwijl de jonge-dames ze begroetten met den blik van slavinnen wier meester nadert. „Deze plaats heet met recht „l'Espérance”.

Daniël moest denken aan de spreuk, die eenmaal Dante gezet had boven den ingang der hel.

Er werd champagne geschonken.

Baron Lehman kwam in een vroolijke stemming. Deze moderne Don Quijote waande zich in een uitgezocht gezelschap van gelukkige menschen. Toen hij hoorde, dat de nieuwe gasten een student en een musicus waren, wenschte hij als beschermer van jeugdige intelligenten de kosten van het feest te dragen.

De jonge-dames trachtten zich zoo goed mogelijk aan te passen aan de wenschen der heeren; maar het maakte ze bedroefd, als gelijkwaardige wezens behandeld te worden. (Riep dat herinneringen in hen wakker aan een vroegere levenswijze?) Elvira verzette zich tegen dit gevoel en werd stug; Magdalena gaf zich over aan een overvloedige sentimentaliteit.

De baron zei: „Het leven is begeerenswaardig, zoolang men bij een glas champagne kan genieten van de aanwezigheid van schoone vrouwen.”

Magdalena sloeg de oogen neer; zij voelde haar gebrek aan uiterlijk schoon als een soort schuld. „De vriend van mijn jeugd heeft mij verlaten”, fluisterde zij Daniël toe, „want hij vond mij niet mooi genoeg. (Maar ben ik dan zoo leelijk?) Ik heb mij toen van kant willen maken en had de gaskraan open gezet. Maar Tante Kok redde mij 't leven; zij is altijd zoo goed voor mij!” En ze ging haar omhelzen over de toonbank heen.

„Rustig kindje!” waarschuwde tante Kok.

hun gebaren konden we opmaken, dat ze aan het beredeneeren waren, welke van de drie nu eigenlijk de kapitein was van dit grootsche vaartuig, en al ging het dan ook niet om den titel van kapitein, het was toch wel de moeite waard eens uit te maken, wie de belangrijkste persoon was.

Het ging namelijk om het feit, dat een van de drie een touw moest vasthouden, dat van ons schip neer hing en waaraan ze zich konden laten voortslepen. Maar wie moest dat nu zijn. De man aan het roer wees met een overtuigend gebaar op een der roeiers, maar deze liet diep verontwaardigd zijn riem zien, om daarmee de belangrijkheid van zijn functie aan te toonen. En de andere roeier gaf zijn collega groot gelijk. Maar het roer dan. Wat drommel, je was toch zeker niet voor niets stuurman. Dat zag toch iedereen in. Met dat al bleef het bootje heel kalm achter en hoe grootter de achterstand werd, des te verontwaardigder werden de gebaren. Totdat het al te gek werd en voor een oogenblik de onderlinge oneenigheid werd bijgelegd om gemeenschappelijk het bootje weer naast ons schip te roeien. Daar begon hetzelfde spelletje weer opnieuw.

Intusschen waren we op de bestemde plaats aangekomen en moesten de trossen worden uitgebracht om het schip vast te leggen. De loods riep wat naar het bootje, de drie kerels riepen enthousiast iets terug, er werd een tros overboord gegooid en . . . er gebeurde niets. Hoewel de tros netjes gemikt was en één van de drie maar een vinger had uit te steken, ze lieten heel kalm het touw het touw en verroerden geen hand, zoodat het eene eind van het touw met een plons in 't water viel. Dit bracht de heeren plotseling tot bezinning. De twee roeiers lieten de riemen los, de stuurman liet zijn roer gaan, waarop ze . . . rustig bleven zitten. Wel ontspan en zich een heftige woordenstrijd tusschen de drie. Met diep verontwaardigde blikken namen ze elkaar op van het hoofd tot de voeten en met levendige gebaren, nu eens wijzend op het eindje touw en dan weer op elkaar, werd deze delicate kwestie grondig beschreeuwd. Totdat ze plotseling een nieuwe inval kregen. Zij hadden geen schuld, in het minst niet. Het was de schuld van den loods, wat had die met eindjes touw te gooien. En even vijandig als ze tot nu toe elkaar bevochten hadden even eendrachtig werd nu de loods uitgemaakt. Maar ook dat harde schreeuwen vermoede, en om nu toch te kunnen zeggen, wat ze allemaal nog op hun hart droegen, roeiden ze met nijldige slaagjes naderbij, om na elk rukje een haterlijkheidje te lanceeren op dien loods, die daar met een stukje zat te gooien en zelf misschien niet eens wist, wat ermee gebeuren moest. Het begon nu dreigend te worden; het bootje lag zij aan zij met ons schip en we verwachtten niets meer of minder dan een flink vechtpartijtje, toe de zaak een plotselinge wending nam. Met onverstoorebare kalmte nam de loods een tweede tros en mikte deze precies in het roeiboortje, te midden van de schreeuwende kerels. Dit argument bleek afdoende. Zonder een krik te geven roeiden de heeren doodkalm weg en maakten de

„Ja, zij is een zeldzame vrouw”, zei de musicus, „zoowel wat ziel als wat lichaam betreft.”

Tante Kok knikte bedachtzaam. „Toen ik nog op kermis reisde stroomde het volk te samen om de zwaarste vrouw der wereld te bewonderen. Maar wie kijkt nu nog naar mij om? Ik weet waarlijk niet, waarom ik nog steeds mijn gewicht op peil blijf houden.” En zij verzonk in majestueus gepeins.

„Kunt U niet wat spelen?” vroeg Elvira den musicus. „Dat zal de stilte verdrijven.”

Gewillig zette zich deze aan de piano en weldra weerklonken de toonen van de beroemde Guiney-Pig Trott, waarvan het rythme zoo aangrijpend is, dat het elken hoorder in een waggelende beweging weet te brengen.

De stemming der aanwezigen klaarde op. Reeds begonnen de dames merkbaar onder den invloed der muziek te geraken, toen men vol schrik bemerkte, dat van onder de welbekende toonen een treurig wijsje te voorschijn wilde komen. Eerst dorst het niet recht; maar opeens schudde het de lastige trott af, — een paar flarden ervan bleven nog een oogenblik hangen, — toen stond het naakt en alleen en neuriede zacht zijn klaagliedje.

Baron Lehman was bleek geworden; hij zat kaarsrecht en hield de oogen gesloten. Magdalena schreide aan Daniël's borst. Maar Elvira was opgesprongen en trok den speler van de piano weg.

„Dat was gemeen van je!” beet ze hem toe.

Midden in deze opwindung stak een agent 't hoofd om de deur en waarschuwde, dat 't tijd was om te sluiten. Dat bracht allen tot bezinning. Elvira sloot haastig vrede met den musicus, Tante Kok ging met den Baron afrekenen en Magdalena klaagde Daniël haar nood. „Ik durf nu niet alleen naar huis” zei ze. „Dan blijf ik liever de heele nacht op straat zwerven. Als ik op mijn kamer kom zullen alle dingen mij aanzien als uit een andere wereld, waarvan ik door een glaswand gescheiden ben; en dat zal ik alleen niet kunnen verdragen. Och! Ga toch mee.”

Uit de nauwkeurigheid der omschrijving van een gevoel, dat ook Daniël niet vreemd was, maakte hij op dat zij de waarheid sprak, ofschoon hij wel moest veronderstellen, dat eigenbelang

tros vast, zeer verrukt schreeuwend, dat het schip nu prachtig vast lag en dat de loods gerust kon zijn, want, dat ze hun arbeid uitstekend hadden verricht.

(Wordt vervolgd.)

HEEFT EEN DRONKEN MIJNBOWER IN ELSEVIER'S MAANDSCHRIFT GESCHREVEN ???

Toen wij na de vacantie in Delft terugkeerden en de Bibliotheek van de S. P. bezochten, namen wij, zooals onze gewoonte is, die tijdschriften ter hand die

IN DE VACANTIE ZIJN VERSCHENEN.

En zoo kregen wij dan ook het Augustus-nummer van

ELSEVIER IN HANDEN.

Bij het doorlezen verbleekten wij opeens van schrik, want op

BLADZIJDE 129

troffen wij het volgende gedicht(?) aan:

VOORWERELDLIJK LANDSCHAP

door

J. SLAUERHOFF.

Door 't slikmeer breken smalle steenkoollagen,
Als zwart ijs, bovenop met asch beslagen.
Het glanst op versche breuken en verbrokkelt snel.
Verre springbronnen sissen hoog en fel.
Het dieptegas welt op, dampbellen bersten.
Een mastodont, verdwaald van 't grondig land,
Plonst door een zware laan moerascypressen
Zakt af in 't dras, opstekend slurf en tanden:
Twee spitse blazen bij een kronkelende plant
Zaagtandige bekken gapen uit het drab,
Over schubstammen beent een monsterkrab
Boomvarens groeien sterk op verre randen.
De zon staat groot en vaag, een ronde damp, te branden.

De eerste gedachte die bij ons opkwam na het lezen van dit vreemde stuk was, dit is geschreven door een te jaars mijnbouwer die met een

DRONKEN HOOFD

van het Mijnbouwersgebouw

NAAR JAFFA

is gewandeld. Wij hebben ons echter voor alle zekerheid gewend tot den

BACULIET DER AFDEELING,

en deze deelde ons op gedragen toon mede, dat zoover hij wist geen mijnbouwer zich aan dat gedicht bezondigd had. Hij be-

in de eerste plaats haar ertoe dreef zóó tot hem te spreken. Daniël maakte zich dus niet schuldig aan de onredelijkheid van velen, die, als iemand op eigen voordeel bedacht is, hem daarom reeds van leugen te verdenken. En bovendien, één der vele verplichtingen, die het zware vak, dat zij beoefende oplegt, is: de gevoelens in dienst te stellen van het dagelijksch werk. (En hierin komt dit vak overeen met dat van den kunstenaar. Maar ook bij dezen is het daarom toch nog altijd mogelijk, dat hij de waarheid spreekt).

Daniël besloot dus haar naar huis te brengen, in een opwelling van collegialiteit, die echter zeer na aan medelijden grensde.

Toen zij buiten kwamen, liep zijn vriend met Elvira reeds een eind voor hen uit.

Van zijn bezoek bij Magdalena behield Daniël den sterksten indruk van haar kristal-kast.

Zij bracht hem voor de geopende deur ervan, en, haar hand op zijn arm leggend, wachtte zij gespannen op zijn oordeel. Daniël zag wel, dat de meeste stukken der collectie uit gegoten glas vervaardigd waren; maar hij begreep, dat het geloof in hun echtheid voor Magdalena onontbeerlijk was om haar gevoel van eigenwaarde te bevestigen tegenover een samenleving, waaraan zij geen deel mocht nemen. En het werd hem angstig te moede bij de gedachte aan wat er zou gebeuren, als men dit geloof voor de waarheid wilde doen wijken. Hij dwong dus zijn oogen tot een bewonderende blik, en Magdalena, hiermee tevreden, sloot snel de kast.

Ik zou nu den inhoud van deze kast kunnen verwerken in een vergelijking, waarbij dit quasi-kristal werd vergeestelijkt tot een symbool voor het nagebootste geluk der menschen in het algemeen en de nagebootste liefde van hen, die er hun dagelijksch werk van maken, in het bijzonder; maar het lijkt mij raadzaam dit achterwege te laten, daar de samenhang tusschen de leden van deze vergelijking te weinig beeldende waarde zou hebben. — Dat neemt echter niet weg, dat ik Uw aandacht eenigen tijd op deze merkwaardige kast gevestigd wenschte te houden, teneinde Uw onbescheiden blikken af te leiden van haar eigenares en van onzen held.

(Wordt vervolgd.)

loofde ons echter ijverig nasporingen te doen, omtrent de identiteit van den

HEER J. SLAUERHOFF

teneinde bij gebleken geschiktheid hem voor te dragen als

DOCTOR CUM HONORIS LAUDE CAUSA,

onder overreiking van

HET GROOTKRUIS

van

DE GEVLEKTE MASTODONT.

Gaarne zullen wij onze lezers op de **Hoogte Houden** van de verdere ontwikkeling die dit geval zal nemen.

Elsevier's Algemeene Bibliotheek No. 21. Een **Gunst en andere verhalen**, door A. H. van der Feen (F. de Sinclair).

Het valt te apprecieeren dat de uitgevers van Elsevier's Algemeene Bibliotheek, ons na het verschijnen van de vertaling van een paar korte verhalen van Galsworthy verblijdt met deze zeer geslaagde verhalen van den heer A. H. van der Feen. Dit laatste

werk van dezen schrijver, die vooral door zijn onder pseudoniem geschreven komische romans grooten naam heeft gemaakt, toonen dat hij ook op ernstig gebied iets goeds kan presteeren. De stukken zijn geen van drieën vroolijk, noch ook opwekkend. Het eerste, „De Gunst”, vertelt van een baron die wegens moord op de echtgenoot van een dame, waar hij van hield, in het gevang is geraakt. Het stuk vertelt van het bezoek dat de Baron bij wijze van gunst mag brengen aan zijn stervenden — bij aankomst echter reeds gestorven — vader.

De beschrijving van den gemoedstoestand van opgemelden Baron aan het sterfbed van zijn vader en bij het weerzien met zijn zuster, zijn zeer goed beschreven. Echter zou het een meer bevredigend slot zijn geweest als hij (de Baron) zich voor hij terug ging naar de gevangenis, maar door het hoofd had geschoten. Immers hij had een revolver bij de hand. Wij vermoeden echter dat de schrijver één zelfmoord in den bundel voldoende vindt, want de hoofdpersoon van „De laatste Robber”, een belastingambtenaar, die voor speculatie doeleinden zoolang geld uit 's Rijks kas heeft geleend, en op een zeer ongeschikt moment diezelfde kas geverifieerd ziet, kiest dezen uitweg als hij geen andere dan de gevangenis voor zich ziet.

Tenslotte nog het verhaal „Mijnheer de Rector”, dat van alle drie het minst sensationeel is. De auteur laat ons naar de gebeurtenissen en de gemoedstoestanden van de personen raden. Echter niet erg, want het valt niet moeilijk om het antwoord te bedenken.

Wij kunnen niet nalaten Elsevier's Algemeene Bibliotheek met de uitgave van dit deel geluk te wenschen, en spreken de hoop uit dat zij ons nog meer deelen van Nederlandsche auteurs zal geven.

B.

(Zie verder Tweede Blad).

ADVERTENTIËN.

Wegens vertrek ter overname aangeboden:
uitstekend gem. Zit-en Slaapkamer

op eersten stand, voor f 35,—.

Brieven, onder No. 80, Bureau van dit Blad.

(6)

F. OOSTERHOFF
≡ ANTIQUITEITEN ≡
VOORSTRAAT 43 - DELFT

15

Gelegenheid om te Dineeren

à f 1,— per diner; per abonnement f 0,90.

Adres: SPOORSINGEL 44.

(4)

TECHNISCHE BOEKHANDEL EN DRUKKERIJ

J. WALTMAN JR.

BINNENWATERSLOOT 33-35

Losbladige Dictaatcahiers (RINGBOEKEN)

met verstelbare ringen. Prijs per stuk f 3,30.

Losse vullingen à 100 bladen f 0,45.

ZEER PRACTISCH!

Bij deze nemen wij de vrijheid de aandacht van H.H. Corpsleden te vragen voor het ter gelegenheid van het XVe Lustrum verschenen:

Gedenkboek van het Delftsch Studentencorps (CORPSGESCHIEDENIS VAN 1848 — 1923).

Samengesteld door den Heer M. H. K. FRANKEN, versierd door den Heer L. C. KALFF, en met een 25 platen.

PRIJS IN PRACHTBAND f 6.—

DIT IS EEN BOEK DAT ONDERSTELD MAG WORDEN IN DE BIBLIOTHEEK VAN IEDER CORPSLID AANWEZIG TE MOETEN ZIJN.

Bestellingen worden gaarne ingewacht bij den uitgever

TECHN. BOEKHANDEL EN DRUKKERIJ J. WALTMAN JR.

BINNENWATERSLOOT 33 — TELEFOON 75.

TWEEDE BLAD

BEHOORENDE BIJ HET DELFTSCH STUDENTEN
WEEKBLAD VAN VRIJDAG 5 OCTOBER 1923.

Van Gezelle tot Timmermans, door August Vermeulen.
Uitgegeven bij „Elsevier”.

„Er wordt van mij zeker niet verwacht, dat ik in zoo'n kort bestek, als waartoe ik hier beperkt ben, een „geschiedenis” van de nieuwste Vlaamsche letteren zou schrijven. Ik wensch alleen wat licht te laten vallen op de meest typische vertegenwoordigers van onze hedendaagsche woordkunst, gezien in het algemeen verband der beweging, en acht mijn doel bereikt, als ik den lezer aansporen kan tot nadere kennismaking met de werken zelf. Van belang is slechts, wat hij zich door eigen genot verwerft.”

Dit zijn de eerste regels van bovengemeld boekje en hiermee is vrijwel alles gezegd. D.w.z. met deze woorden is elke weg tot critiek afgesloten en we hebben het boekje te aanvaarden, zooals het geschreven is.

De schrijver heeft woord gehouden. Een „geschiedenis” der Vlaamsche letteren is het niet geworden, er is „wat” licht gevallen op de vertegenwoordigers van onze „woordkunst”, het geheel werd gezien in een zeer „algemeen” verband en ik voel me inderdaad „aangespoord” om wat beter kennis te maken met de Vlaamsche letteren, beter dan door datgene, wat ik als „eigen genot verwierf” uit bovenstaand boekje.

Eigenlijk hoorde dit geschrift een critiek te zijn. Ik wil erin lezen, waarom de heer Vermeulen al die 125 bladzijden volschrijft, wat de reden is, waarom hij de Vlaamsche dichters aanprijst, ik wil weten, waarom hij het tijdperk van Gezelle tot Timmermans kiest, waarom Gezelle „mystiek” is en dit laatste in andere bewoordingen dan de verklaring: „„Mystieke” bewondering is een oneindige term voor wat men niet vatten kan.”

Niets van dit alles. Het werkje is te onvolledig om een geschiedenis te zijn; niet, omdat het bestek van het boekje te beperkt was, maar omdat de schrijver zelf het bestek van het boekje beperkt heeft. Hij wilde niemand afbreken, hij wilde niemand vergeten, hij wilde 10 hoofdstukken en 125 bladzijden schrijven, hij wilde iedereen, en ook den lezer tevreden stellen en het resultaat is, dat er weer een verhandeling de wereld ingestuurd werd, voorzien van het etiket „vakwerk”, zonder groote aantrekkelijkheid en beteekenis.

Zeker, er staat een goed stukje in over Gezelle, maar dit alleen is niet voldoende om waarde te geven aan het heele boekje. Het is net, alsof al die schrijvers exotische plantjes waren, die niets met de groote maatschappij hadden uit te staan. Alsof al die Vlaamsche letterkundigen „lebensfremde” fantasten waren, inplaats van menschen, die juist met deze maatschappij hebben gevochten om te komen tot diepere waarden, als waartoe de meesten van ons konden komen. Daarmee is niet gezegd, dat elke literatuur behoort tot een partij, maar wel, dat dit tijdperk in de Vlaamsche letteren, zeer direct samenhangt met alle mogelijke stroomingen en gebeurtenissen, en daarom een diepere beschouwing verdient, dan deze waardeerende opsomming van namen.

Indien de schrijver levend verband had gelegd tusschen schrijvers en hun tijd, dan had hij animo gewekt voor de Vlamingen, nu blijven we even wijs als we waren, omdat „vakkennis” alleen maar onder deskundigen van waarde is. F.

STUDIEBELANGEN.

OVER DE STUDIE VOOR HET PROPAEDEUTISCH EXAMEN.

Bij de voltooiing van het propaedeutisch examen in het voorjaar, toen ik vanzelf teruggedacht wat in de verstreken jaren gepresteerd werd, ontkiemde bij me het voornemen eens mijn meening neer te schrijven over dit examen.

Er is reeds veel over de eischen van dit examen geschreven en gesproken, zoowel door menschen, die daarover oordeelen konden, als door anderen die daartoe niet het recht hadden, omdat zij het vraagstuk niet objectief konden beschouwen of omdat zij niet bevoegd waren hierover te oordeelen. Ik zou over die eischen misschien een objectief oordeel kunnen trachten neer te schrijven, daar het examen achter den rug is, maar nog versch in mijn geheugen ligt. Maar er is niet de minste aanleiding dat ik hierover zou kunnen en dus mogen spreken. Er is echter iets anders, dat ik meen dat mij het recht geeft in verband met het examen mijn misnoegen uit te drukken.

Ik heb veel gescholden op dit examen, steeds weer als ik voor een bepaald deel ervan aan het werk was; de oorzaak hiervoor lag niet in luiheid of gebrek aan fut om de verzamelde stof in me op te nemen, evenmin omdat het werk mij den vrijen tijd benam voor andere soms meer aangename zaken.

Toen ik hier naar Delft kwam, vol van goede voornemens,

bracht ik mee een groote liefde voor de wetenschap, in het bijzonder voor de exacte vakken. Ik toog dan ook direct aan het werk, niet zooals velen, door maar kalmpjes de colleges af te loopen en dan te denken, dat men zoo vanzelf wel voor het examen zou gereed komen, maar ik nam naast de colleges studieboeken ter hand om vóóruit te komen en de stof, die me interesseerde, machtig te worden. Als ik dan denk met welke gevoelens ik in het voorjaar mijn examen beëindigde, kom ik tot de bittere conclusie, dat de wijze waarop de wetenschap onderwezen wordt, mij alle liefde en plezier voor haar vakken heeft ontnomen.

Dit beschouw ik als een sterke veroordeeling van de inrichting van en de verhouding tusschen studie en examen.

Het is treurig te bedenken, dat het genoegen voor de studie geweken is, nu feitelijk de bestudeering in de bepaalde richting een aanvang neemt.

Het programma voor dezen cursus is aanmerkelijk veranderd en het zou daarom zeer ontactvol zijn direct op de nieuwe regeling aanmerkingen te gaan maken. Ik zal me daarom beperken tot die argumenten, die door het nieuwe programma onaangetast blijven.

Daarbij wil ik in de eerste plaats wijzen op de lange rij college-uren die in een week aan den student moet worden geboden, wil men alle vakken behandelen die op het propaedeutisch examen vereischt zijn. Iedereen zal moeten toestemmen, dat een blindelings volgen van ons lesrooster voor een gewetensvol werker een onmogelijkheid is. Men kan niet verwachten, dat een student op één morgen drie uur achtereens zijn aandacht concentreert op hetgeen de respectieve docenten ten gehore geven. Men bereikt daarmee juist, dat de collegestof gedachteloos wordt neergepend en dikwijls later, bij de bestudeering voor een examen, niet de minste waarde voor den examinant heeft. Maar dit ware nog niet zoo erg, als tenminste de docenten nog de moeite namen, dat te doceeren wat later op het examen te pas moet komen. Maar in werkelijkheid behandelt een Hoogleraar ditmaal veel meer, een ander maal minder en de ongelukkige luisteraars weten tenslotte niet meer wat zij moeten bestudeeren. Daarnaast heb ik colleges gevolgd, die zoo langdradig waren, dat ik in hetzelfde uur tweemaal zooveel had kunnen machtig worden, en andere weer, waar over vraagstukken werd heengeloopt zoo, dat we den docent niet meer volgen konden.

De onzekerheid nopens de exameneischen vormt een vruchtbaren bodem, dien de repetitoren bewerken. Zij hebben deze gelegenheid benut om een systeem uit te denken, waarbij men de stof zooveel eenvoudiger en sneller leeren kon. Nu eenmaal dit stelsel bestaat, is het niet meer te bestrijden. Dat echter groote bezwaren eraan kleven, staat bij mij ontwijfelbaar vast. Op het examen zal men wel niet meer kunnen onderscheiden wie al of niet gerepeteerd hebben. Dikwijls zullen de eersten een grootere kennis aan den dag leggen. Maar dit neemt niet weg, dat dit zoo makkelijk verkregen inzicht heel wat sneller zal verbleeken dan bij degenen, die alle problemen veroverd hebben op eigen krachten. Dat weten de H.H. Repetitoren ook wel: straks, als bij het candidaatsexamen de voorbereidende stof moet toegepast worden, keeren hun leerlingen terug om opnieuw onderwezen te worden, onmachtig als ze zijn het werk zelf te verrichten.

Om het repetitorenstelsel te ontgaan, zoeken weer anderen hun toevlucht tot de boekenstudie. Er is inderdaad veel voor te zeggen, maar naast de onzekerheid der eischen bestaat het gevaar, dat deze studie te veel tijd in beslag neemt, hetzelfde euvel dat bestaat voor collegegangers, die hun dictaten 's avonds zouden willen uitwerken. Het is reeds voor de meeste studenten, die niet door de wetenschap overstelpt worden, een moeilijkheid om evenwicht te scheppen tuschen hun leven en hun studie. Wordt ons die studie nu nog extra lastig gemaakt, dan kan men in het algemeen niet hopen, dat voldoende ontwikkelde ingenieurs Delft zullen verlaten.

Er moet naast de studie een ruimen tijd beschikbaar zijn voor het kweken van een algemeene kennis, voor sport, voor ontspanning. En eindelijk is er nog een punt, waarvoor de student zijn tijd moet vinden: De specialiseering van het vak, waarvoor hij de meeste ambitie heeft. In het voorjaar las ik een artikel in het Handelsblad (naar aanleiding van het toenemen van het aantal studenten), waarbij dit wees op „een categorie van studenten, die studeeren om de wetenschap zelve en niet om het een of ander maatschappelijk vak, dat ze, eenmaal afgestudeerd, hopen uit te oefenen. Deze menschen hebben nu eenmaal zoo weinig eer-, heersch- en genotzucht, dat zij studeeren uit zuivere liefde voor de wetenschap.” Het percentage der Delftsche studenten, die tot deze groep behooren, zal wel klein zijn, maar niet het percentage van degenen, die gedurende hun studie tot de ontdekking komen, dat er een bepaalde branche is, die hen in 't bijzonder interesseert, en die daaraan natuurlijk meer tijd zouden willen besteden. Daartoe zou de universiteit (boven de ander niet direct-wetenschappelijke factoren) in de eerste plaats gelegenheid en tijd moeten geven. Bestond hier een instelling, die ons een reeks zakelijke colleges bood en die tevens aan geestdriftige werkers de gelegenheid schonk zich verder in bepaalde

vakken te ontwikkelen (met een uitvoerige Literaturopgave aan de hand der colleges zou men reeds zeer gebaat zijn), dan stond het aan ieder een keus te doen uit de vakken, welke hij wel of niet met behulp van colleges wilde beoefenen. Er zijn vakken, waarin voor velen geen onderricht noodzakelijk is, vooral die, waar het hoofdzakelijk op feitenkennis neerkomt. Daarmee zou dan een moreele verplichting tot het volgen der colleges vervallen en zouden zij, die met ernstigen wil hun studie aanvangen, de ambitie in het vak niet verliezen.

De grondidee der universiteit is een instituut ten dienste der wetenschap, die ons dus tot studie moet opwekken en het animo voor haar niet mag dooden.

Het is inderdaad lastig te strijden voor deze zaak, waar er talloze studenten zijn, die naar Delft komen niet direct om der wetenschap wille, en die met hun onverschilligheid, om hun examens zoo eenvoudig en gemakzuchtig voorbij te komen, voor conscientieuze werkers de exameninstelling vertroebelen.

Ik geloof zeer zeker, dat de studie gebaat zou worden, wanneer men den nieuw-aangekomenen den indruk kon schenken, dat ze kwamen werken niet om slaven, maar gewillige, en met hart en ziel, dienaars van de wetenschap te worden. X.

TECHNISCHE HOOGESCHOOL.

AANVANG COLLEGES EN OEFENINGEN.

AFDEELING DER BOUWKUNDE.

Bovengenoemde afdeling maakt bekend dat, tengevolge van de ziekte van Prof. Itz, de colleges Bouwconstructie voor B₁ en B₂ voorloopig met ingang van 12 dezer door Prof. Wattjes zullen worden gegeven tegelijk met de C₁ en C₂ in zaal R.

De oefeningen worden onder toezicht van Prof. Wattjes gegeven door de assistenten Spielman en Lürsen in zaal 47.

Eerstdaags zal door roosterwijziging worden bekend gemaakt op welke dagen en uren colleges en oefeningen zullen worden gegeven.

HYGIENISCH LABORATORIUM.

Wegens vertraging in de verbouwing van de collegezaal in het Hygiënisch Laboratorium is Prof. Dr. J. G. Sleeswijk, arts, verhinderd reeds thans met de colleges te beginnen. De aanvang der colleges zal nader worden bekend gemaakt.

LABORATORIUM VOOR MIKROBIOLOGIE.

Het college Algemeene Mikrobiologie voor T₃ is aangevangen Dinsdag 2 October. Het college Toegepaste Mikrobiologie voor T₄ en T₅, Woensdag 3 October.

Er wordt de aandacht op gevestigd, dat in afwijking van het bepaalde op den oorspronkelijken lesrooster, het college Algemeene Mikrobiologie zal worden gegeven op Dinsdag van 1-2 uur en het college Toegepaste Mikrobiologie op Woensdag van 11-12 uur.

Prof. Dr. J. A. KLUYVER, t.

De colleges van den hoogleeraar J. Nelemans, c.i., zijn aangevangen Maandag 1 October.

De colleges van den hoogleeraar Dr. W. Reinders zijn aangevangen Maandag 1 October.

De colleges van den hoogleeraar J. C. Dijkhoorn, w.i., zijn aangevangen Maandag 1 October.

De colleges van den hoogleeraar J. A. G. van der Steur, b.i., zijn aangevangen Maandag 1 October.

De colleges en oefeningen van den hoogleeraar C. M. van Wijngaarden, w. en s.i., zijn aangevangen Maandag 1 October.

De colleges en oefeningen van de hoogleeraren J. Haringhuizen, c.i., G. H. de Vries Broekman, c.i. en N. C. Kist, c.i. zijn aangevangen Maandag 1 October.

De colleges van den hoogleeraar H. Evers zijn aangevangen Dinsdag 2 October.

De colleges en oefeningen van den hoogleeraar Dr. F. E. C. Scheffer zijn aangevangen Dinsdag 2 October.

De colleges en oefeningen van den hoogleeraar Dr. H. Breme-kamp voor de 1e en 2e jaars zijn aangevangen Dinsdag 2 October; voor de 4e jaars zullen zij aanvangen Donderdag 11 October.

De colleges en oefeningen van den hoogleeraar W. H. L. Jansen van Raay, w.i., zijn aangevangen Woensdag 3 October.

De colleges van den hoogleeraar Dr. C. H. van Os zijn aangevangen Woensdag 3 October.

De oefeningen B₂ van den hoogleeraar Dr. C. H. van Os Vrijdag 12 October.

De colleges en oefeningen van den hoogleeraar C. M. van Wijngaarden, w. en s.i., zijn aangevangen Donderdag 4 Oct., en niet zooals abusievelijk werd aangekondigd op Maandag 1 October.

De colleges van den hoogleeraar Dr. C. J. van Nieuwenburg, t., zijn aangevangen Vrijdag 5 October, en de oefeningen zullen aanvangen Maandag 8 October, in het nieuwe gebouw voor Analytische Scheikunde, De Vries van Heystplein No. 2.

De colleges en oefeningen van den hoogleeraar Dr. A. M. A. A. Steger op Zaterdag 6 October.

De colleges en oefeningen van de hoogleeraren L. A. van Royen en D. Dresden op Maandag 8 October.

Het college (Wegen C₄) van den hoogleeraar G. H. de Vries Broekman, c.i., zal inplaats van Vrijdag, 1-2 uur, gegeven worden op Woensdag, 11-12 uur, in zaal 40.

Het college Signaalwezen (C₄**², C₄b**², E₄) zal inplaats van Dinsdag 2 October, 10-11 uur, gegeven worden Zaterdag 6 Oct., van 10-11 uur. Het college E₄ inplaats van Zaterdag, 10-11 uur, Dinsdag van 11-12 uur.

De colleges van den hoogleeraar J. G. C. Volmer zullen in plaats van Vrijdagmorgen 10-11, des middags van 1-2 worden gegeven.

De hoogleeraar T. K. L. Sluyterman maakt bekend, dat het zijn bedoeling is gedurende de cursus 1923-'24 eenige Responsiecolleges te houden voor B₃ en B₄ over de geschiedenis der Decoratieve kunst, en wel op:

Vrijdag 12 October te 2 uur: Fransche stijlen 16e tot 19e eeuw.

Vrijdag 2 November te 2 uur: Italiaansche, Hollandsche, Vlaamsche en Duitsche Renaissance.

Vrijdag 23 November te 2 uur: Byzantijnsch, Romeinsch en Gothiek.

UITSLAG EXAMENS.

Voor het Propaedeutisch examen voor **Civiel-ingenieur**, gehouden na de Zomervacantie 1923, slaagden de heeren:

H. J. Engel.	Chr. G. Meeder.
M. Ellerbroek.	F. Ottevangers.
G. S. A. Geelen.	J. F. Walter.
A. de Heer.	F. H. Wouters.
F. C. Maijs.	

Voor het Propaedeutisch examen **Bouwkundig ingenieur**, de heer:

G. Versteeg.

Voor het Propaedeutisch examen **Werktuigkundig ingenieur** de heeren:

G. J. van Aken.	H. P. R. Rook.
W. A. den Bakker.	A. G. de Rooij.
D. C. C. baron van Boetzelaer.	A. B. Schumacher.
J. A. Fijnvandraat.	P. M. J. Timp.
H. Kamerling.	W. Verwey.
H. G. H. Karreman.	Mej. P. C. Rappard.
H. Prakke.	

Voor het Propaedeutisch examen **Electrotechnisch ingenieur**, de heeren:

W. Barends.	B. J. Stöver.
P. A. de Blicke.	E. Tol.
B. A. Geerlings.	J. Wessels Boer.
H. J. H. van der Linde.	A. W. E. Weijerman.
A. C. J. van Mechelen.	J. Wildschut.
R. C. Nauta.	

Voor het Propaedeutisch examen **Scheikundig ingenieur**, de heeren:

J. R. H. Goris.	H. C. Jansen.
J. van Houweninge.	C. A. L. Zegers.
J. C. Jamin.	Mej. R. Cohen.

MEDEDEELINGEN.

De gelegenheid tot inschrijving voor het bijwonen van het onderwijs wordt alsnog opengesteld op Vrijdag 5 October 1923, van 2-4 uur.

Na genoemden datum zal de gelegenheid tot inschrijving voorloopig gesloten zijn.

In herinnering wordt gebracht de inhoud van art. 52 en 53 der Hooger Onderwijswet:

Artikel 52. „Het recht tot het bijwonen van het onderwijs wordt verkregen door inschrijving bij den Rector-Magnificus, — behoudens het bepaalde bij art. 54 —”.

Artikel 53. „Hij, die zonder daartoe gerechtigd te zijn, eens of meermalen het onderwijs aan de hoogeschool bijwoont, wordt gestraft met eene geldboete van ten hoogste f 250,—.

Het strafbare feit wordt als overtreding beschouwd.”

Delft, 27 September 1923.

De Rector-Magnificus.

PRIVATE PROMOTIE.

Ter verkrijging van den graad van doctor in de technische wetenschap zal de heer Wilhelm Heinrich Hetzel, Mijningenieur,

op Woensdag den 10den October 1923, des namiddags van drie tot vier uur, in de Prinsenkamer tegenover een commissie uit den Senaat der Technische Hoogeschool een proefschrift en stellingen verdedigen, beide goedgekeurd door de Promotoren Prof. Dr. G. A. F. Molengraaff en Prof. Dr. H. A. Brouwer, m.i.

De titel van het proefschrift is: Bijdrage tot de geologie van de Sierra Alhamilla (Provincie Almeria).

De rector-magnificus,

C. L. VAN DER BILT.

CORRESPONDENTIE.

A.s. Maandag Redactie-vergadering bij Waltman.

ADVERTENTIËN.

JOH. A. LOMMERS (6)

MOLSLAAN 133. ♦♦ TELEFOON 729.
Ook voor uw **Bindwerk** het adres.

BERICHT

FAEYKEMANS & OOMENS

Kleedermakerij,

Koninginnelaan 45-47, 's Bosch

TELEFOON 1044. (30)

Bericht de ontvangst der Engelse Najaar- en Winterstoffen.

**Bewerking en kwaliteit
uitsluitend eerste klas.**

Door onze vele relaties zijn wij in staat voor eene vlugge en correcte bedieningzorg te dragen
OVERAL TE ONTBIEDEN.

Cursus-Kalender 1923-1924

met een reproductie van een luchtfoto van den Wippolder met de T. H. gebouwen, is op aanvraag verkrijgbaar, voor Dames- en Heeren ingeschrevenen aan de T. H., bij den Uitgever Technische Boekhandel en Drukkerij J. Waltman Jr. BINNENWATERSLOOT.

BEZOEKT **Café-Restaurant**

DE KROON (10)

Hertog Govertkade ♦ DELFT ♦ Telefoon No. 1061

Prima consumptie. - Billijk tarief.

„AU FIGARO”

G. KIELA ♦ KAPPER,

OUDE DELFT 166,

schuin tegenover „Huis Lambert van Meerten”.

Lotion Fougère Royal Houbiqant

== f 3,75 == (10)

BAMI.

BAMI.

NASSI GORENG.

DINERS van af f 1,-. (10)

Chr. F. Rüter, Oude Delft 120.

BAMI.

BAMI.

DRUKKERIJ WALTMAN

KOORNMARKT 62

**DRUKWERK VOOR
VEREENIGINGEN**

WORDT SMAAKVOL EN MET ZORG
UITGEVOERD TEGEN ZEER BILLIJKEN
PRIJS EN SPOEDIG GELEVERD

DANS-INSTITUUT FRANS LUNE

DELFT, RIJSWIJK, DEN HAAG, VOORBURG.

Corresp. adres: BARENTSZSTR. 60, DEN HAAG.

AANVANG DER LESSEN 15 OCTOBER HOTEL „WILHELMINA”.

Nieuwste dansen Congressen: Parijs, Londen, New-York en Berlijn.
CURSUS-, BESLOTEN CLUB- EN PRIVAATLESSEN.

Inschrijving elken Maandag 's avonds van 7-10 uur aan bovengenoemd Hotel en Dinsdags, Vrijdags en Zaterdags Barentszstraat 60, Den Haag. — PROSPECTUS OP AANVRAAG. (20)

Gemeubileerde Kamers te huur.

Te bevragen HOOIKADE 19.

DANS INSTITUUT LILI GREEN

MARGARET WALKER. (20)

MODERNE SOCIETY DANSEN.

Aanvang Clublessen, Dance-teas en Society-avonden
15 OCTOBER.

Privaatles van af heden dagelijks.

INL. EN PROSPECTUS OP AANVR.
Parkstraat 73a, Den Haag, Tel. H 5209

Limonade Siropen

à f1,60 en f1,40 per flesch. (10)

W. DE HOOGH

OUDE DELFT 152. TELEFOON 15.

TECHNISCHE BOEKHANDEL EN DRUKKERIJ J. WALTMAN JR.

BINNENWATERSLOOT 33.

Zoolang de voorraad toereikend is, worden:

CHARLOUIS.

Handleiding Integraalrekening

geleverd voor f1,-.

STUFFKEN.

Karteering van Ertsmijnen

geleverd voor f2,50.

8

RUISCH' SPORTHANDEL (10)

OUDE DELFT 208 — TELEFOON 737 — DELFT

SPORTARTIKELN - SPORTKLEEDING

RIJWIELEN - WAPENS - AMMUNITIE

Reparatie-Inrichting voor Rijwielen en Sportartikelen

Geheel en gedeeltelijk bespannen van Rackets

TECHNISCHE BOEKHANDEL EN DRUKKERIJ J. WALTMAN JR. ♦ BINNENWATERSL. 33-35 AFDEELING TEEKENGEREEDSCHAPPEN.

Voorhanden: groote voorraad

VULPENHOUDERS,

als: SWAN, WATERMAN, KAWECO en
meerdere soorten.

DICTAATCAHIERS.

RECLAME DICTAATCAHIERS, 80 bladen dik,
in gekleurd linnen omslag 40 cents.

Extra zwaar wit Teekenpapier

(Fabrik. SCHLEICHER & SCHÜLL)

per vel 100 × 150 cM. f 1,10
per vel 100 × 75 cM. „ 0,65

PRIMA RADEERFAST.

PASSERDOOZEN

in verschillende fabrikaten.

Krimpvrije Teekenborden, Teekentafels en Haken.

Alle Teekengereedschappen worden ten volle
gegarandeerd.

ALLES (10)

wat valt onder de benaming DRUKWERK (Naam-
kaartjes, Vereenigingswerk, Brochures, Dissertaties,
Jaarboeken enz.) wordt snel en onberispelijk geleverd door
N.V. VEREEN. DRUKKERIJEN JUDELS & HOOGLAND
Choorstraat 47 ♦ DELFT ♦ Telefoon 247

XVE LUSTRUM D. S. C.

Bij dezen vestigen wij de aandacht op de serie van 12 Prentbrief-
kaarten in autotypie van het Spel Teirlinck. **Prijs per serie f1,20.**

Voorts hebben wij een serie van 25 Prentbriefkaarten in **fotografie**
laten vervaardigen, waarvan **de prijs per serie f5,-** bedraagt.

Van de „**Feestwijzer**” hebben wij nog eenige exemplaren be-
schikbaar voor **f0,25** per stuk, terwijl de **Feestmarsch** nog in
beperkte voorraad verkrijgbaar is voor **f0,75.**

Technische Boekhandel en Drukkerij J. Waltman Jr.

BINNENWATERSLOOT.